

Sygnatura akt IV Ka 164/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SO Waldemar Majka SO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 roku

sprawy **G. B.**

oskarżonego z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygnatura akt II K 270/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 164/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem umorzono na mocy art.17§1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art.44§1 pkt. 1 i 4 k.k.s. postępowanie wobec G. B.o to, że w dniach 9 i 21 października 2002 roku w D., w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem, będąc uprawnionym do wystawiania faktur VAT, wystawił dwie faktury: (...)i (...)opiewające na kwoty 9.179,28 złotych i 9.596,52 złotych, w których poświadczyl nieprawdę, że wykonał pokrycie dachu papą z orynnowaniem na rzecz Spółki z o.o. Technika (...)w D., zamiast zgodnie ze stanem rzeczywistym na rzecz K. Z., co uczynił w celu osiągnięcia przez K. Z.korzyści majątkowej, przyjmując, że czyn ów wyczerpał znamiona występkę z art.62§2 k.k.s. w zw. z art.6§2 k.k., nie zaś art.271§3 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego jako dającego podstawę do wnioskowania o tym, że G. B.wystawiając w dniach 9 i 21 października 2002 roku faktur, w których poświadczyl nieprawdę, iż wykonał usługę na rzecz Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Technika (...)w D.,

podczas gdy faktycznie wykonał pracę na rzecz K. Z., działał w zamiarze godzenia w obowiązek podatkowy, które to ustalenie skutkowało zakwalifikowaniem przypisanego oskarżonemu czynu z art.62§2 k.k.s. w zw. z art.6§1 k.k.s. i umorzeniem postępowania na podstawie art.17§1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art.44§1 pkt. 1 i §3 k.k.s. podczas, gdy okoliczności wystawienia faktur wskazane w zeznaniach świadka E. K., częściowo K. Z., J. B., chronologii zabudowy dachu na prywatnym budynku wynikającej z zapisów dzienniku budowy w zestawieniu z datami wystawienia faktur, ocenione w świetle doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że kierunkowym zamiarem G.B.było poświadczanie nieprawdy co do podmiotu, na rzecz którego wykonał usługę, a tym samym uzyskanie zapłaty od Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Technika (...)w D., zamiast od K. Z., czym działał także w celu osiągnięcia przez K. Z.korzyści majątkowej poprzez uniknięcie pomniejszenia jego majątku prywatnego wskutek dokonania zapłaty, natomiast wykazanie wystawionych faktur do rozliczenia podatku VAT, rozliczenie kwot wynikających z faktur w kosztach uzyskania przychodu wynikało z następczego działania K. Z.nie objętego zamiarem G.B..

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji skoncentrował się wyłącznie na tym, iż działanie oskarżonego godziło w obowiązek podatkowy.

To z pewnością miało miejsce lecz Sąd Rejonowy nie odpowiedział na pytanie (które wynika ze zgromadzonych dowodów jak i z treści zarzutu a/o), a to czy faktury VAT o nr (...) były tylko nierzetelne w rozumieniu art.62§2 k.k. czy też potwierdzały one nieprawdę w szerszym niż orzekany zakresie.

W szczególności Sąd I instancji w najmniejszym nawet stopniu nie odniósł się do zeznań choćby E. K., która jednoznacznie stwierdziła, że jej pracodawca – świadek K. Z.faktycznie pokrywał koszty budowy swojego prywatnego domu z pieniędzy Spółki z o.o. Technika (...), a zatem fałszywe faktury wykorzystywał nie tylko dla uzyskania nienależnego zwrotu podatku VAT, ale przede wszystkim dla finansowania swoich osobistych wydatków. Jeśli tak było w istocie, a co pozostawało poza oceną (wręcz zainteresowaniem) Sądu Rejonowego - niewątpliwie wyczerpane zostały znamiona przestępstwa z art.271§3 k.k.

W sytuacji kiedy przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji nie znajdzie dostatecznych podstaw dla przyjęcia za wiarygodne relacji podawanej m. in. właśnie przez świadka E. K. (a forsowaną być może trafnie przez prokuratora) winien ponownie zastanowić się nad interpretacją art.8§1 k.k.s. Wydaje się, że w tym celu winien przestudiować treść uchwały (i jej uzasadnienia) Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2013 r. (I KZP 19/12) opublikowanej w zeszycie 2 OSNKW z 2013 roku.

Z uwagi na powyższe - zdecydowano jak w wyroku.

dzk